

Да један од најчувенијих српских слогана: Само слога Србина спасава, нико одавно не поштује – свако зна, али поделе међу Србима су сада толико узеле маха да се никада, као до сада, у целокупној српској историји није говорило о две Србије, од којих је једна националистичка и назадна, а друга модерна и напредна...

Морамо да поставимо питање: зар нам нови статут Војводине и предстојећа регионализација Србије која се односи на то да би наша држава требало да има чак седам главних градова, није довољна, већ ионако превише подељену Србију делимо још и на ону назадну, националистичку и ону напредну и прогресивну европејску?

Бројне невладине организације и многи невладини одбори, без престанка успостављају демаркациону линију између поменуте назадне, националистичке и прогресивне, савремене Србије, која је толерантна и европејска. Као што је готово увек случај приликом осетљивих питања, тако и сада у вези овог, постоје бројне термилошке нејасноће. Али, да ли је само у питању семантички спор? Рекло би се да није, далеко од тога. У питању су сами витални национални интереси Србије, а у игри су, као и увек, уплетени различити фактори који кроје нашу судбину. Највећи проблем је у томе што ће се увек наћи неко ко ће бити вољан да испуњава свачије интересе, само не интересе свог народа. Када су у питању поменуте организације, врло лако се можемо уверити у истинитост ових тврдњи. Али хајде да се, за сада, само задржимо на аспекту терминологије и језика.

Наиме, сам термин “национализам”, као и из њега изведени остали граматички облици, добио је током деведесетих година прошлог века једно пежоративно значење, које је постало толико омражено на овим просторима. Још увек су актуелне оптужбе на рачун Милошевићевог режима да је покушавао да створи “велику Србију.” Сада је та идеја добила сасвим другу форму у речнику невладиних организација, тако да је постала нека врста анатеме и гнушања према свему што представља Српство. О чему се ту заправо ради?

Као прво, оно што највише чуди је да се негде, приликом свега тога, изгубио и заборавио смисао термина шовинизам. Нико га више и не помиње, што је довело до идентификације значења термина шовинизам и национализам. Овде морамо да објаснимо етимологију ова два термина, како бисмо могли да јасно успоставимо семантичку границу...

Хајде, најпре, да за све оне неупућене, који шовинизам идентификују са национализмом,

и који зато што нису “упућени у материју”, погрешно сматрају да термин “национализам” означава нешто назадно, примитивно и деградирајуће, појаснимо значења одговарајућих термина...

Термин национализам, дакле, подразумева позитивна осећања која су усмерена према својој нацији и величању њене историје и културе... Позитивна национална осећања представљају стање свести које је, на неки начин, најприродније, јер подразумева конституисање и формирање идентитета и личности сваке зреле особе.

Сада ћемо поставити питање свим напредним Србима, из већ поменутих организација, који сматрају да је национализам нешто сасвим примитивно, шта желе да постигну тим својим класификацијама? Свако може видети да се тиме не постиже ништа осим деградирања сопственог идентитета. Наравно, таквим људима недостаје елементарно осећање националне припадности. Али зашто би нас то чудило када се њихови интереси не поклапају са српским националним интересима, и не само то, већ својом активношћу такве личности само подривају све напоре за очување српског идентитета. Проблем почива у главама и у свести људи који без срама могу да говоре како је осећање националне припадности нешто што је назадно и примитивно. У сваком случају, они таквим својим ставовима умногоме иду на руку свим правим шовинистима и непријатељима Србије.

Свакако да и међу Србима има шовиниста, који *a priori* мрзе друге нације, али такви појединци јесу само продукт једног времена кога су обележили крвави сукоби на просторима бивше Југославије. Прави и највећи шовинисти били су лидери и политичари који су били одговорни за распад једне земље као и сви они који су учествовали у ужасним ратним злочинима и то све у име тобожњих националних идеја.

Сада би био прави тренутак да се позабавимо значењем термина шовиниста. Само име термина је француског порекла, наиме овај појам је добио име по Наполеоновом војнику Николи Шовену (Nikolas Chauvin) који је био познат по својој слепој оданости Наполеону. Слепа оданост и беспоговорна покорност вођи заједничка је и националсоцијализму као и фашизму. Шовинизам као своју суштинску одлику подразумева нетрпељивост и мржњу према другим нацијама која је иницирана и вођена политичким идејама. Шовинизмом се најлакше манипулише, а у име наводних националистичких осећања почињени су најстравичнији злочини...

Да видимо ко све стоји иза поменутих класификација. Да поменемо само појединце попут Наташе Кандић или Соње Бисерко, а свакако не треба заборавити ни Ненада Чанка, који повремено не заборави да изговори неку критику на рачун србо-четничке националистичке Србије која је задојена идејом великосрпства. Тако типично. Заиста, сви они који тако говоре, упорно заборављају да тиме и сами постају шовинисти, управо због тога што агресивност и мржња не морају нужно бити усмерене само против других нација и припадника других вероисповести, већ и против самих групација или слојева становништва који имају сасвим другу политичку оријентацију.

Желети модеран живот и сарадњу са свима, а истовремено волети своју нацију и чувати њене националне интересе, заиста јесте нешто најпозитивније. Сада се сви они који заговарају прогон тзв. друге заостале Србије морају идентификовати са шовинистима и то у правом смислу те речи.

Наиме, улоге жртве и предатора се сада, у реторичком смислу, на бизаран начин мењају. Бесомучно нападање свих националистичких организација (без правдања насиља које без сумње појединци чине у име тзв. национализма) јесте само замена теза. Узмимо за пример толико цењена напредна и демократска друштва попут британског, француског или америчког.

Као прво, Американце, који држе заставу своје земље у сопственом дворишту, никоме и не пада на памет да назове националистима. Напротив, такве особе се класификују као родољуби и патриоте. Шта тек рећи за Британце који се још увек поносе својим адмиралом Нелсоном и жале за данима старе славе када је британска империјална морнарица, нарочито после уништења и победе над шпанском армадом важила као неприкосновени господар светских мора. Колико се Британци поносе својом заставом и химном, такође не треба готово ни помињати... Французи који се диче својом развијеном културом нису проказани као погубни и деструктивни националисти. Да поменемо и пример суседне Хрватске где се националисти непрестано величају, без обзира да ли се њихове идеје могу сматрати националистичким или шовинистичким.

Наиме, и ови други савремени Срби који су присталице глобализације и гнушају се свега што је “назадно, ретроградно и примитивно” у Србији ризикују да сами постану шовинисти, који се не устежу ни од најгорих увреда. Наравно, мржња је нешто што је апсолутно недопустиво у односима међу нацијама. Потребно је казнити све починиоце злочина, за било које идеје се они залагали, али под хитно је потребно престати и са хајком на све људе који имају позитивне националне идеје... На крају, да поменемо једно објашњење које се може наћи на интернету. У једном ширем смислу, свако посматрање

„Деструктивни“ српски национализам

Пише: Владимир Јевтић
недеља, 03 јануар 2010 16:18

једне групације или слоја тако да се он види као бољи и надмоћнији од других. Тако шовинизам није само екстремни национализам, већ и културни империјализам, а један од најпознатијих примера је европоцентризам.